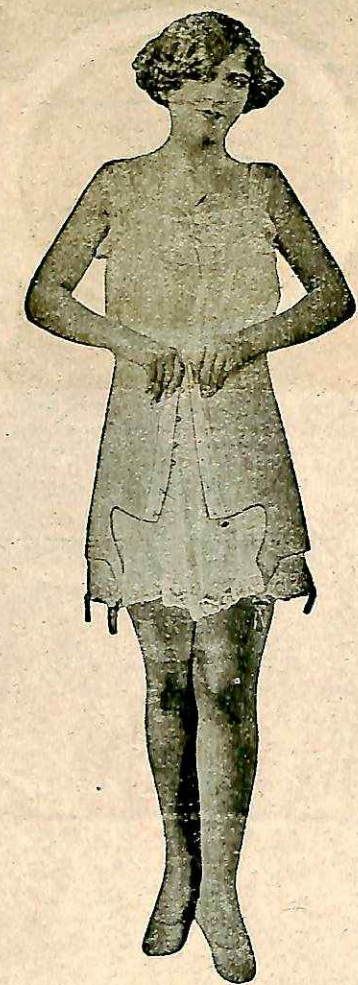

ΕΤΟΣ Β!

ΑΡΙΘ. 35 (101)

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

**ΖΩΝΑΙ
ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ**
Όλων των ειδών
N. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ
EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ)

Είναι το απαραίτητον Τρίο
διά την τουαλέττα των Κυριών.
Αίδουν ωραιότητα, δροσερό-
τητα και απαλότητα εις το
δέρμα και αφήνουν ένα γλυκό-
τατο άρωμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Κυρία,
Θέλετε ν' αποκτήσετε ένα
καινούργιο και μεδόντο φέρεμα;
Βάψετε μόνον το παλιό σας με
Γερμανικήν βαφήν υφανμάτων

ΑΡΤΙ
και κανείς δεν θα έννοιση ότι
είνε φέρεμα παλιό και βαμμένο.
Πωλούνται στα Έμπορικά και
Φαρμακεία. Αντιπροσωπός:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Αθήναι Λέκα 21α

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
ΙΑΤΡ Σ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Όδός Σίνα 9 - Αθήναι
Αριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιών)

Δάνεια επί πολυτίμων αντι-
κειμένων
Δραγατσάνιου 68

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διά την εύτυχίαν σας, διά το μέλλον των παιδιών σας,
γενήτε κάτοχοι του ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.
Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θα είνε το κόσμη-
μα του σαλονιού σας, του γραφείου σας, του σπιτιού σας και
μια μέρα ή αϊτία της ευχώρας σας.

Αγόρια, κορίτσια, ζητήσατε από τους γονείς σας; έν τοι-
στον ωρολόγιον να σας έξυπνά το πρωί διά τας μελέτας
σας, σύντροφοι των σπουδών σας και άφορητην έξασφαλσί-
ωσ το μέλλοντός σας.

Η άσφάλεια επί της ζωής είνε έξ ίσου ωφέλιμος εις τους
πτωχούς και εις τους πλουσίους, εις τους γέροντας και εις
τους νέους, όστις δε παραμελεί αυτήν θα ύποφέρη έκ τουτού.

Τό ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει το
πέρατον τουτο καθήκον.

Πληροφορία παρά τη Γενική Αντιπροσωπεία του ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ (Στάδιον 47 - Γ. Σταύρου 2, Αθήναι) και παρά τοις αντιπροσώποις
εις τας έκκλησίας και τους περιόχοντες.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ & ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Απαλάσσονται αι ΚΥΡΙΑΙ και ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ διά της χρή-
σεως του καλλυντικού και άβλαβούς Αμερικανικού αντι-ιδρώ-
τικού:

ODO - RO - NO

έκ της ένοχλήσεως του ιδρώτος και των καταστροφών των έν-
δυμάτων και ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙ την διακοπήν του ιδρώτος έφ'
έσον θέλουν και όπότεν θέλουν και την άμειπτον, και εύχά-
ριστον έμφάνισιν των.

Τό ODO-RO-NO σας παρέχει ως έγγυήσιν ότι είνε
το πρώτον εισαχθέν και χρησιμοποιοούμενον εις
ΕΟΚΡΑΤΗ.

Πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα και Μυροπωλεία.

Καταστήματα: Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

Κανάρη 10 ΑΘΗΝΑΙ Βουλής 14
Τηλέφ. 21-68 Τηλέφ. 13-45 Νέον

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝ. ΦΩΤΟΥΧΟΥ ΚΑΤ'ΟΝ

RAHABET EL TIBN N. 23

Γνήσιοι καφέδες Μόκκας έπιστημονικώς παρασκευα-
ζόμενοι από άπόψου; καβουρδισματος και άλσεματος
όπό την άμεσον έποπείαν του ίδιου.

ΤΟΝ ΓΝΗΣΙΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΝ ΤΗΣ ΜΟΚΚΑΣ

ΘΑ ΕΥΡΗΤΕ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΝ

ΚΑΡΟΛΟΝ

TO ENFANT GATÉ TOY KATPOY

MIDAN TEWFIKIEH

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος, Έπί δεκαεξά-
ετιών Έπιμελητής της ιδιαιτέρας Κλι-
νικής του Καθηγητού κ. Γεωργίου
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έπίστασιν
Όδός Κεφαλληνίας 30

Όροι 8-11 π. μ. και 4-7 μ. μ.

Αριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιών

με την ύπερβολικήν ζέστην με-
ταχειρίζεσθε την άγνήν, άβλαβή

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλκτ. Παλαιού Δημοπρατηρίου 104

Διά τους κοινούς διαρκής παρα-
καταθήκη των ήγγυμένων ευραφι-
ων Νο 1172.

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον Μετοχικών και Άπο-
θεματικών Δραχ. 57.500.000

Κεντρικό Πρατήριον όδός Αθήνας 83.

Οίνοι χύμα: Λευκοί, Ερυθροί, Γλυ-
κοί, ξηροί.

Οίνοι εις βιάλας: Έπιτραπέζιοι, Ε-
πιλόγοι, Δεσκαί-
αί, τρυφεροί.

Βερμυύτ εις παλαιού Μοσχάτου οίνου.
Μαυροδάφνη παραμύλλος.

Παλαιών άπόσταγμα Οίνου «ΒΟ-
ΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΜΙΚΩΝ

Πωλούνται εις όλα τα κέντρα καταναλώσεως.

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δέρματος, τριχώ-

του κεφαλής, Μεταδοτικά

Σολωμού 52α 3-6 μ. μ.

Ο "ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ"

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Η μεγαλυτέρα έκδοτική δαπάναις
της Αμερικής και ό συνκεντρώς δα-
σμός ποίησε εις έπισημονίαν
όλους τους Έλληνας του νέου κόσμου

Εις ημερήσιος Έθνικός Κήρυξ «Κυ-
ριακάτικος» και «Μηνιαίος»

Ο «Κυριακάτικος» κυκλοφορεί πα-
ντού όπου υπάρχουν Έλληνες. Εις τας ο-
σίδας του αντικατοπτρίζεται όλη ή έν-
διαφέρονσα και πολυπόθητος Αμερικαν-
ική ζωή εικονογραφημένη, με τας
έκκεντρικότητας των έκτοικουριούχων
της, με τας έρωτικές περιπετειάς της
άριστοκρατίας της, με τας κατακτή-
σεις και τας έπιτυχίας των μεγαλοεπι-
χειρηματιών της, με τας θαύματα των
χειρηματιών της, με τας πολιτικούς αγώ-
νους της και με τας εις όλας τας έπι-
δόσεις προόδους των Έλλήνων της
Αμερικής.

Όσοι παρακολουθούν τον «Κυρια-
κάτικον» παρακολουθούν και την ζω-
ήν της μεγάλης Αμερικής, όσον μα-
κράν και εάν εύρισκονται.

Ο «Μηνιαίος» θαύμα καλλιτεχνικής
εμφανίσεως και συμπλήρωμα άπαραί-
ητον κάθε Έλληνικής Βιβλιοθήκης.
Αί σελίδες του πλούσιαι εις έπικαιρα
ήματα και ζητήματα των έκλεκτών
συνεργατών του.

Τας έκδόσεις του «Έθνικού Κήρυκος»
της Νέας Υόρκης συμπληρώνει το
«Ημερολόγιόν του με τας ύπερτετρα-
κοσίας σελίδας του, αι όποται άπορτί-
ζουν άληθινήν εγκυκλοπαίδειαν.

Τό «Ημερολόγιον τιμάται άντι ένος
μόνον δολλαρίου χρυσόκετον.

Συνδρομηταί έγγραφονται διά κάρτι
έκδοσης ή όλας μαζί εις το Γραφείον
του «Έθνικού Κήρυκος» Έν Αθήναις
Όδός Βουλής άρ. 18.

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά Γυναικολογικά
Νέα Διεσθύνσεις: Πατίσιου 117

Δέχεται 8-9 μ. μ. και 4-5 μ. μ.

Νοσήματα Παθολογικά Γυναικολογικά

Νέα Διεσθύνσεις: Πατίσιου 117

Δέχεται 8-9 μ. μ. και 4-5 μ. μ.

Νοσήματα Παθολογικά Γυναικολογικά

Νέα Διεσθύνσεις: Πατίσιου 117

Δέχεται 8-9 μ. μ. και 4-5 μ. μ.

ΕΓΧΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 35 101

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΗ 2.50

Οικωζένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανός Π. Πατρώ 5.
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

Απο Οτι Βασις Και Ακογ

ΟΙ «ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ»

Οι λησται μας έξεπολιτίσθη-
σαν. Έγιναν και αυτοί μοντέρνοι,
όπως όλα τα πράγματα εις την
μεταπολεμικήν περίεσον. Δέν εί-
δατε τους Κοιμητήδες. Κατήρ-
γησαν την λεγών πατροπαράδοτον
φουρτανέλλα και έφόρεσαν ει-
βίδηλοι «φράγκικαί». Πάει πια
το σελλάχι, οι κουμπούρες και τα
γιαταγάνια. Αντεκατεστάθησαν
από μάλινιερ τελευταίας κατα-
σκευής και νεωτάτου συστήματος,
έπαναληπτικά μπράουνινγκ. Έχει
δμως πού ή έκμνηστεινισμός των
σημερινών ληστών έφτασε στο ά-
προχώρητον εις το ζήτημα της
τροφής. Περιφρονούν πια το ψη-
τό της σούδας, την άποκλειστι-
κή ως τώρα τροφή τους και ζη-
τούν λεπτότερα, πιο φίνα, όπως
θα έλεγαν οι μοντέρνοι μας ποιη-
ταί, φαγητά. Απέδειξε αυτοί
είνε το ότι οι Κοιμητήδες, άπητή-
σαν, μαζί με τα λύτρα δια τους
κ. κ. Μελά και Μωλάν να τους
σταλή και μεγάλη ποσότης Εύ-
ρωπαϊκών κονσερβών!... Και έ-
πειτα, λένε, ότι δέν προσδεύσαμε
και ότι ύστεροουμεν εις πολιτι-
σμόν!...

ΕΥΚΑΡΙΑ

Τα Έλληνικά βουνά!... Να ένα
πρώτης τάξεως έδαφος δι' έμμε-
τάλλειαν. Έδαφος γόνιμον, πλού-
σιον, άπειρος πλέον κ. κ. οσοδοφόν
από τους Έλληνικούς κάμπους. Και
όμως το κατός δέν ήθέλει να το
έμεταλλεύη ως τώρα. Το άφησε
εις την διάθεσιν των κ. κ. Μπα-
μπάνηδων, Γιαγκούληδων, Ρετζά-
ων, Κουμπάων και Σια, άντι να
παραχωρήη το δικαίωμα της έμ-
μεταλλεύσεως του οδ καμμία ζένη
έταιρία. Έτσι, θα μπορούσε να
ισσοκελίση εύκολώτα τον ποσού-
πολοισμόν του. Φανταζόμεθα δε
ότι ή Οδλη ή ή Πάουρ θα έπαυ-
σαν να άποκτήσουν το προσιμόν
αυτό και νάντικαταστήσουν τους
ληστας μας και εις τα βουνά, αίχ-
μαλω ζουνται αυτοί τους ταξιδιού-
τας και προσπορίζουσαι τα λύτρα
Τι λησται των βουνών, τι λησται
των πόλεων!... Το ίδιο είνε... Έ
εγκαίρια λοιπόν δέν πρέπει να χα-
θή, όστις και να παραμενη ή έμμε-
τάλλειαι των βουνών εις τους λη-
στας!...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του κ. Μιχαήλ Κ. Γεωργιά-
δου έξεδόθη τευχίδιον ποιημάτων με
τόν τίτλον «Μαγεμένα βράδια». Είς
το έξώφυλλον του βιβλίου αναγρά-
φεται: «Ποιήματα βιβλιοθήκη της
των Γαλλικών Παραδόσεων». Άγνωστο
μεν όμως ποίος είνε ο Γαλλικός αλ-
τός Παραδόσεων.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ...

Οι ιδιοκτηταί των λεωφορείων αυ-
τοκινήτων είνε γονιμώτατοι εις έμ-
πνεύσεις, προκειμένου να δώσουν ένα
όνομα εις το «ερεχθόμενον» των.

Απο Οτι Βασις Και Ακογ

ΟΙ «ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ»

Οι λησται μας έξεπολιτίσθη-
σαν. Έγιναν και αυτοί μοντέρνοι,
όπως όλα τα πράγματα εις την
μεταπολεμικήν περίεσον. Δέν εί-
δατε τους Κοιμητήδες. Κατήρ-
γησαν την λεγών πατροπαράδοτον
φουρτανέλλα και έφόρεσαν ει-
βίδηλοι «φράγκικαί». Πάει πια
το σελλάχι, οι κουμπούρες και τα
γιαταγάνια. Αντεκατεστάθησαν
από μάλινιερ τελευταίας κατα-
σκευής και νεωτάτου συστήματος,
έπαναληπτικά μπράουνινγκ. Έχει
δμως πού ή έκμνηστεινισμός των
σημερινών ληστών έφτασε στο ά-
προχώρητον εις το ζήτημα της
τροφής. Περιφρονούν πια το ψη-
τό της σούδας, την άποκλειστι-
κή ως τώρα τροφή τους και ζη-
τούν λεπτότερα, πιο φίνα, όπως
θα έλεγαν οι μοντέρνοι μας ποιη-
ταί, φαγητά. Απέδειξε αυτοί
είνε το ότι οι Κοιμητήδες, άπητή-
σαν, μαζί με τα λύτρα δια τους
κ. κ. Μελά και Μωλάν να τους
σταλή και μεγάλη ποσότης Εύ-
ρωπαϊκών κονσερβών!... Και έ-
πειτα, λένε, ότι δέν προσδεύσαμε
και ότι ύστεροουμεν εις πολιτι-
σμόν!...

Ο ΕΠΑΡΟΜΕΥΣ

Εις δεκαέντε πε-
ρίπου χιλιάδας
υπολογίζονται οι
προσβληθέντες από
τον Δάγκειον υμ-
πολίται. Οι πα-
λαιότεροι δέν ένθυ-
μούνται έπιδημιαν
πυή να έκανε εις
το παρελθόν τόσην
θραύσιν. Όλοκλη-
ρες οικογένειαι, ο-
μιήδ του ύπρεστι-
κού προσώπου
των έξισπνεύμενων,
έχουν κριββατωθή.
Πολλά μαγοζιάτων
συνοικιών έκλεισαν,
έπειδή δέν έμεινε
κανείς εις αυτά ά-
προσβλητος όπότον
Δάγκειον. Έχουν μάλιστα αναρτίσει
εις την έξώπορταν των την χαρακτη-
ριστικήν έπιγραφήν: «Κλειστόν, έ-
νεκα ό... Δάγκειος!» Είς το θέατρο
πάλιν, όπως γράφομεν εις άλλην
στήλην, ή έπιδημία της έπιδημίας,
τά έκανε κυριολεκτικώς ύάλασσα. Το
ετύχημα μόνον είνε ότι ή έπιδημία
αυτός, μονάχα τον κατέπλεν-φασαρία
θέλει να πορασθή. Στο π'λος όμως
άποδεικνύεται, όπως έγραψεν έξυπνό-
τατα άθηναίος χρονογράφος, ένας
μεγάλος-μεγάλος πλοοατής!...

ΕΥΚΑΡΙΑ

Τα Έλληνικά βουνά!... Να ένα
πρώτης τάξεως έδαφος δι' έμμε-
τάλλειαν. Έδαφος γόνιμον, πλού-
σιον, άπειρος πλέον κ. κ. οσοδοφόν
από τους Έλληνικούς κάμπους. Και
όμως το κατός δέν ήθέλει να το
έμεταλλεύη ως τώρα. Το άφησε
εις την διάθεσιν των κ. κ. Μπα-
μπάνηδων, Γιαγκούληδων, Ρετζά-
ων, Κουμπάων και Σια, άντι να
παραχωρήη το δικαίωμα της έμ-
μεταλλεύσεως του οδ καμμία ζένη
έταιρία. Έτσι, θα μπορούσε να
ισσοκελίση εύκολώτα τον ποσού-
πολοισμόν του. Φανταζόμεθα δε
ότι ή Οδλη ή ή Πάουρ θα έπαυ-
σαν να άποκτήσουν το προσιμόν
αυτό και νάντικαταστήσουν τους
ληστας μας και εις τα βουνά, αίχ-
μαλω ζουνται αυτοί τους ταξιδιού-
τας και προσπορίζουσαι τα λύτρα
Τι λησται των βουνών, τι λησται
των πόλεων!... Το ίδιο είνε... Έ
εγκαίρια λοιπόν δέν πρέπει να χα-
θή, όστις και να παραμενη ή έμμε-
τάλλειαι των βουνών εις τους λη-
στας!...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του κ. Μιχαήλ Κ. Γεωργιά-
δου έξεδόθη τευχίδιον ποιημάτων με
τόν τίτλον «Μαγεμένα βράδια». Είς
το έξώφυλλον του βιβλίου αναγρά-
φεται: «Ποιήματα βιβλιοθήκη της
των Γαλλικών Παραδόσεων». Άγνωστο
μεν όμως ποίος είνε ο Γαλλικός αλ-
τός Παραδόσεων.

ΕΥΚΑΡΙΑ

Υπό του κ. Μιχαήλ Κ. Γεωργιά-
δου έξεδόθη τευχίδιον ποιημάτων με
τόν τίτλον «Μαγεμένα βράδια». Είς
το έξώφυλλον του βιβλίου αναγρά-
φεται: «Ποιήματα βιβλιοθήκη της
των Γαλλικών Παραδόσεων». Άγνωστο
μεν όμως ποίος είνε ο Γαλλικός αλ-
τός Παραδόσεων.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ...

Οι ιδιοκτηταί των λεωφορείων αυ-
τοκινήτων είνε γονιμώτατοι εις έμ-
πνεύσεις, προκειμένου να δώσουν ένα
όνομα εις το «ερεχθόμενον» των.

Απο Οτι Βασις Και Ακογ

ΟΙ «ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ»

Οι λησται μας έξεπολιτίσθη-
σαν. Έγιναν και αυτοί μοντέρνοι,
όπως όλα τα πράγματα εις την
μεταπολεμικήν περίεσον. Δέν εί-
δατε τους Κοιμητήδες. Κατήρ-
γησαν την λεγών πατροπαράδοτον
φουρτανέλλα και έφόρεσαν ει-
βίδηλοι «φράγκικαί». Πάει πια
το σελλάχι, οι κουμπούρες και τα
γιαταγάνια. Αντεκατεστάθησαν
από μάλινιερ τελευταίας κατα-
σκευής και νεωτάτου συστήματος,
έπαναληπτικά μπράουνινγκ. Έχει
δμως πού ή έκμνηστεινισμός των
σημερινών ληστών έφτασε στο ά-
προχώρητον εις το ζήτημα της
τροφής. Περιφρονούν πια το ψη-
τό της σούδας, την άποκλειστι-
κή ως τώρα τροφή τους και ζη-
τούν λεπτότερα, πιο φίνα, όπως
θα έλεγαν οι μοντέρνοι μας ποιη-
ταί, φαγητά. Απέδειξε αυτοί
είνε το ότι οι Κοιμητήδες, άπητή-
σαν, μαζί με τα λύτρα δια τους
κ. κ. Μελά και Μωλάν να τους
σταλή και μεγάλη ποσότης Εύ-
ρωπαϊκών κονσερβών!... Και έ-
πειτα, λένε, ότι δέν προσδεύσαμε
και ότι ύστεροουμεν εις πολιτι-
σμόν!...

Ο ΕΠΑΡΟΜΕΥΣ

Εις δεκαέντε πε-
ρίπου χιλιάδας
υπολογίζονται οι
προσβληθέντες από
τον Δάγκειον υμ-
πολίται. Οι πα-
λαιότεροι δέν ένθυ-
μούνται έπιδημιαν
πυή να έκανε εις
το παρελθόν τόσην
θραύσιν. Όλοκλη-
ρες οικογένειαι, ο-
μιήδ του ύπρεστι-
κού προσώπου
των έξισπνεύμενων,
έχουν κριββατωθή.
Πολλά μαγοζιάτων
συνοικιών έκλεισαν,
έπειδή δέν έμεινε
κανείς εις αυτά ά-
προσβλητος όπότον
Δάγκειον. Έχουν μάλιστα αναρτίσει
εις την έξώπορταν των την χαρακτη-
ριστικήν έπιγραφήν: «Κλειστόν, έ-
νεκα ό... Δάγκειος!» Είς το θέατρο
πάλιν, όπως γράφομεν εις άλλην
στήλην, ή έπιδημία της έπιδημίας,
τά έκανε κυριολεκτικώς ύάλασσα. Το
ετύχημα μόνον είνε ότι ή έπιδημία
αυτός, μονάχα τον κατέπλεν-φασαρία
θέλει να πορασθή. Στο π'λος όμως
άποδεικνύεται, όπως έγραψεν έξυπνό-
τατα άθηναίος χρονογράφος, ένας
μεγάλος-μεγάλος πλοοατής!...

ΕΥΚΑΡΙΑ

Τα Έλληνικά βουνά!... Να ένα
πρώτης τάξεως έδαφος δι' έμμε-
τάλλειαν. Έδαφος γόνιμον, πλού-
σιον, άπειρος πλέον κ. κ. οσοδοφόν
από τους Έλληνικούς κάμπους. Και
όμως το κατός δέν ήθέλει να το
έμεταλλεύη ως τώρα. Το άφησε
εις την διάθεσιν των κ. κ. Μπα-
μπάνηδων, Γιαγκούληδων, Ρετζά-
ων, Κουμπάων και Σια, άντι να
παραχωρήη το δικαίωμα της έμ-
μεταλλεύσεως του οδ καμμία ζένη
έταιρία. Έτσι, θα μπορούσε να
ισσοκελίση εύκολώτα τον ποσού-
πολοισμόν του. Φανταζόμεθα δε
ότι ή Οδλη ή ή Πάουρ θα έπαυ-
σαν να άποκτήσουν το προσιμόν
αυτό και νάντικαταστήσουν τους
ληστας μας και εις τα βουνά, αίχ-
μαλω ζουνται αυτοί τους ταξιδιού-
τας και προσπορίζουσαι τα λύτρα
Τι λησται των βουνών, τι λησται
των πόλεων!... Το ίδιο είνε... Έ
εγκαίρια λοιπόν δέν πρέπει να χα-
θή, όστις και να παραμενη ή έμμε-
τάλλειαι των βουνών εις τους λη-
στας!...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό του κ. Μιχαήλ Κ. Γεωργιά-
δου έξεδόθη τευχίδιον ποιημάτων με
τόν τίτλον «Μαγεμένα βράδια». Είς
το έξώφυλλον του βιβλίου αναγρά-
φεται: «Ποιήματα βιβλιοθήκη της
των Γαλλικών Παραδόσεων». Άγνωστο
μεν όμως ποίος είνε ο Γαλλικός αλ-
τός Παραδόσεων.

ΕΥΚΑΡΙΑ

Υπό του κ. Μιχαήλ Κ. Γεωργιά-
δου έξεδόθη τευχίδιον ποιημάτων με
τόν τίτλον «Μαγεμένα βράδια». Είς
το έξώφυλλον του βιβλίου αναγρά-
φεται: «Ποιήματα βιβλιοθήκη της
των Γαλλικών Παραδόσεων». Άγνωστο
μεν όμως ποίος είνε ο Γαλλικός αλ-
τός Παραδόσεων.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ...

Οι ιδιοκτηταί των λεωφορείων αυ-
τοκινήτων είνε γονιμώτατοι εις έμ-
πνεύσεις, προκειμένου να δώσουν ένα
όνομα εις το «ερεχθόμενον» των.

Οι ιδιοκτηταί των λεωφορείων αυ-
τοκινήτων είνε γονιμώτατοι εις έμ-
πνεύσεις, προκειμένου να δώσουν ένα
όνομα εις το «ερεχθόμενον» των.

Οι ιδιοκτηταί των λεωφορείων αυ-
τοκινήτων είνε γονιμώτατοι εις έμ-
πνεύσεις, προκειμένου να δώσουν ένα
όνομα εις το «ερεχθόμενον» των.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΡΣΕΛΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θά τὸ ἔκανε καὶ ἀν' ἀκόμη, ἀντὶ τοῦ νέου Μάρμορα, εἶχε στείλει τὸν τελευταῖο τῶν ἀνθρώπων.

Ἐρόντας μάλιστα ἀπὸ τὸν Ἀγὴν δὲ τὸ πρῶτ' ἢ «Σκύλλα» θὰ ἦταν σὸ Μπρίντζι, ἔγραψε τὴν ἴδια ὥρα, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Νίνας, ἓνα τηλεγράφημα γιὰ τὸν ἐκεῖ πρόξενον τῆς «Ἑλλάδος κ'» ἄλλο ἓνα γιὰ τὸν σταθμάρχην. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα πήγε καὶ τάδεσε σὸ Τηλεγραφεῖο.

Τὸ τραγικὸν ἦταν πὺν δταν ἐγύρισε σὸ σπῆτι, τρεῖς ἢ ὥρα, βρήκε τὴ Νίνα ἀγρυπνῶν, σὸ πόδι, νὰ τὸν περιμένῃ. Σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ τῆς φέρῃ τὴν ἀπάντησιν γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ...

Ἄλλὰ τί ἄλλο μπορούσε νὰ τῆς πῇ, παρὰ πὺν δέχθηκαν τὰ τηλεγράφηματά, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὰ στείλουν τὸ γρηγορότερον; Θὰ πρόφθαναν ὅμως; Θὰ κατ' ὥρηνε δὲ πρόξενος ἢ δὲ σταθμάρχης νὰ βρῇ τὸν Ἀγὴν καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ, πρὶν φύγῃ μὲ τὸ πρῶτόν του γιὰ τὴ Γένοβα;...

Ἦσαν ζήτημα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ περνοῦν ἀπάντησιν ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ τηλεγραφῇ σὺν ἄλλοι. Τὸ πρῶτ', πατέρας καὶ κόρη, βγήκαν μαζύ, νὰ βροῦν τὸν Χουρδὸν καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐνέργειαν.

Ρώτησαν πρῶτα-πρῶτα σὸ γραφεῖο τοῦ Κούκ κ' ἔμαθαν πὺν τὸ τραῖνο τῆς Γένοβας σταματοῦσε σὸ Μπάρι, σὴν Ἀγκόνα, σὴν Μπολωνία καὶ σὴν Πιασέντζα. Ἦσαν οἱ κυριώτεροι σταθμοὶ τῆς γραμμῆς. Κ' ἐτηλεγράφησαν εὐ συνειδήτα σ' ἑαυτοὺς!

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ὅμως οἱ ἐνέργειες τοὺς σταματοῦσαν. Δὲν ἤθεσαν τί δρόμο ἀκριβῶς θ' ἀκολουθοῦσε δὲ κατὰδικος ταξειδιώτης γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τοὺς δημόσιους τοῦ Κ'. Ἐστειλαν ἀκόμη ἓνα τηλεγράφημα σὸν ἴδιον, σὴν Μαδρίτη, σὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος—ἀν καὶ ἤθεσαν τὴν πὺν αὐτὸ ἦταν τὸ λιμῆρι τῶν ληστών, ἡλπίσαν ὅμως πὺν μπορούσε νὰ τὸ λάβῃ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀξιωματικούς πρὶν τὸν σκοτώσουν—τοῦ ἔστειλαν ἀκόμη μὲ τὴν Τράπεζαν ἄλλα χίλια φράγκα, γιὰ νὰ γυρίσῃ, ἀν γλύτωνε, γιὰτὶ δὲ

εἶχε μαζύ τοῦ μπορεῖ νὰ τοῦ τὰ παίρνουν—καὶ σταύρωσαν τὰ χέρια.

Στὴν τύχη πειὰ καὶ σὸ Θεὸ!... Ὁ Χουρδὸς τοὺς παρηγοροῦσε, λέγοντας πὺν δὲ Ἀγῆς, κ' ἂν ἀκόμη ἔβριθε ὡς τὴ Μαδρίτη ἀνεἰδοποίητος, μπορούσε πάντα νὰ μυρισθῇ τὴν ὁσμὴν τοῦ σταθμοῦ καὶ νὰ πᾶρῃ τὸν τὸ μέτρο τοῦ. Πραγματικῶς, ἀν τὸ ἐγενεῖτο καμμιὰ ὑπόφια, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ, δὲν ἦταν δύσκολον νὰ προφυλαχθῇ. Ἀλλὰ πὺν δὲ ἀκούσουν ὁ κύρ Μιχάλης κ' ἡ Νίνα!... Ὁ δὲ ἡσυχάζαν ποτὲ ἂν δὲν ἔβλεπαν τὸν Ἀγὴν ζωντανὸν ἢ τοῦλάχιστον ἂν δὲν ἐλάβιναν τηλεγράφημα τοῦ ἀπὸ κανένα διάμεσο σταθμοῦ—ὅχι ἀπὸ τὴ Μαδρίτη—ποῦ νὰ τοὺς λῆθ' ὅτι σταματοῦσε καὶ γύριζε;

Τοῦ κάκου ὅμως περιμέναν τέτοιο τηλεγράφημα... Πέρασαν δύο, τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ λάβουν τίποτα. Ἡ Νίνα ἐκλαίει νύχτα-μέρα. Ἡ γιὰγιά ἀναθε κεράκια στὴς ἐκκλησίαις.

Ἡ Νέα Δελούσαι νὰ τοὺς μάλωνε ὁ λόγος. «Δὲ σὰς τὰ λέγα ἔγώ, πὺν αὐτὰ ἦταν παραμύθια; Γιὰτὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ, Νά, πᾶει τὴν τὸ παιδί καὶ ἄς ὀφθαί τ' αἰτίος!...» Κι' ὁ ἀνδρας τῆς, δὲ δυστυχισμένος ὁ κύρ Μιχάλης, πὺν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ τοῦ τὸν μόνον αἷον, ἀποφάσισε τὴν τρίτη μέρα νὰ δώλῃ τὴν ντροπὴν κατὰ μέρος καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Νίκο τὸν Μάρμορα, γιὰ τὸν κίνδυνον πὺν φοβήριζε τὸν ἀδελφὸ τοῦ. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἐννεργοῦσε καλύτερα...

—Ὁ, μεγάλο κακὸ πὺν μὲ βρῇ κε... ἐφώνησε ὁ παραγγελιοδόχος. Γιὰ τέτοιες λοιπὸν ὥραιες δουλειὰς ἔφυγε ὁ Ἀγῆς σὴν Ἑλρώπη; Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἔλῃ ἐκείνη ἢ μουσικότης; Μπράβο τοῦ!... πολὺ ἐξυπνος μὲ τὴν ἀλήθειαν!... Ἀ, ἀπὸ δὲν μοῦ εἶπε τίποτα, κ' ἐγὼ δὲν δίνω πεντάρα! Ἀς τὸν σφάξουν καὶ ἄς τὸν ψήσουν!

Ἀλλὰ ἔτσι τὸλεγε αὐτὰ δὲ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγῆ, ἀπὸ τὴ φούρκα τοῦ, ἀπὸ τὴ λῦπῃ τοῦ... Ἀμέσως ἔτρεξε σὸς συγγενεῖς, σὸς φίλους, κ' ἄρχισαν τὰ συμβόλῃα καὶ οἱ ἐνέργειες. Αὐτοὶ ἀποφάσισαν νὰ ζητήσουν τὴ βοήθειαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικών. Κι'

ἄλλα τηλεγράφηματά πάλι ἀμολήθηκαν ἀπὸ τὰς Ἀγῆας στὴς Ἱταλικὰς ἐκείνες πόλεις, σὴν Μασσαλία, σὴν Μαδρίτη γιὰ πρόξενους, ἀστυνόμους, σταθμάρχες, διευθυντὲς γραφείων τοῦ Κούκ καὶ πᾶει λέοντες. Τὸ καλῶντο ἔκαμε τὸν κόσμο ἀνω-κάτω. Ἐδεῦ-θησαν γι' αὐτὰ τὰ ἀγωνιώδη τηλεγράφηματά, ἀπὸ τὸν κύρ Μιχάλη κ' ἀπὸ τὸν Νίκο, ἀπάνω ἀπὸ ἑκατόσιες δραχμῆς. Ἀλλὰ τοῦ κάκου... τοῦ κάκου!...

Καμμιὰ ἀπάντησιν ἱκανοποιητικὴν ἀπὸ πουθενά. Ἀνεύρετος κ' ἄπιστος ὁ τρελλὸς αὐτὸς Ἀργοναύτης, πὺν ἔτρεχε μὲ τὴν βία πρὸς τὸ φανταστικὸν χρυσόμαλλον Δένδρον...

Ἀλλὰ πὺν; γιὰτὶ; Τόσοι ἀνθρώποι εἰδοποιήθηκαν. Χάθηκε ἓνας νὰ βρῇ τὸν Ἀγὴν καὶ νὰ τὸν σταματήσῃ; Τὶ διαβολο!

Ἦ, λοιπὸν, ὁ Ἀγῆς δὲν φανερονόταν σὲ κανένα. Δὲν μπορούσε νὰ ἐξαχάσῃ τὸν «ὄπιο» πὺν τὸν φωτογράφησε σὸ Στάθμὸν τῶν Ἀθηνῶν. Φανταζόταν πὺν ἀντὶ τῶν ἄλλων, ἐχθροὶ, τὸν

ληγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξένου κ' εἶχε νάνακινῶσιν σὸν κ. Μάρμορα κατὰ σπουδαία. Μὰ πὺν νὰ τὸν πιστέψῃ ὁ Ἀγῆς!

Μέσα στὴς φωνὲς πὺν διαταρῶνουνταν, διατηροῦσε τὴν μεγαλύτερη ἀδιαφορίαν καὶ καμῶνουνταν πὺν δὲν καταλαμβάνει οὔτε Ἑλληνικά, οὔτε Ἱταλικά. «Ἐκνε τὸν Ἀγγλόν», πὺν λέει ὁ λόγος. Δύο-τρεῖς συνταξιδιώτες ρωτήθηκαν ἀπ' εὐθείας: «Μὴν εἰσθε Ἑλλήν, κύριε;»

Ὁ Ἀγῆς ὅμως δὲλ. Αὐτὸν δὲν τὸν ὑποπτεύθηκε κανεῖς... Ἀγνώριστος, ἀνεύχλητος, ἀκράτητος, μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι τοῦ, ἀπὸ τραῖνο σὲ τραῖνο, ὡς τὴ Νίσα τῆς Γαλλίας.

Ἔτσι τὰ τηλεγράφηματά πῆγαν χαμένα. Γιὰτὶ σ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς ὅπου ἀκούσε νὰ τὸν φωνάζουν, ὁ Ἀγῆς δὲν ἐφανερώθηκε ἀπὸ τὸν φόβον τῶν «ἄλλων».

Καὶ ἀνδρας, ἀνύποπτος, ὁ κακόμοιρος ἔτρεχε πρὸς τὸν ἀφανισμό τοῦ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' ΠΡΩΤΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ

Ἡ μεγάλη βία, ἡ γρηγοράδα τοῦ τιξέδιου κρατοῦσε τὸν Ἀγὴν σὰ μεθυσμένο. Δὲν τοῦ πῆγαινε βίονος, σὰ νὰ σοδοῦνταν μὴν ἔβριθε κοιμισμένος σὲ κανέναν σταθμὸν καὶ δὲν πρόφτανε νὰ πᾶρῃ τὸ ἄλλο τραῖνο. Ἔτσι ἀγρυπνῶν, παραζαλισμένος, μετὰ τὰ μεσὰ νύχτα, ἔφτασε σὴν Νίσα.

Γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξίδι τοῦ, ἔπρεπε νὰ περνοῖν ἐκεῖ τὸ τακτικὸν τραῖνον πὺν θάφευγε τὸ πρῶτ'.

Ἀλλὰ γιὰ κακὴν τοῦ τύχῃ, πὺν τὴν θεώρησε ὡς ἡ μεγαλειότης τοῦ καλοτυχία, ἔμαθε πὺν κάποιον ἔκτακτο τραῖνον, πὺν μετέφερε παριζιάνους γλεντζέδες ἀπὸ τὴ Νίσα καὶ τὸ Μόντε-Κάρλο, θάφευγε σὲ λίγο κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ Παρίσι.

Καὶ σκέφθηκε νὰ τὸ πᾶρῃ γιὰ νὰ φθάσῃ σὴν Μασσαλία γρηγορότερα καὶ νὰ κερδίσῃ ἓσι καμμιὰ μέρα.

Τὸ μόνον κακὸ ἦταν πὺν τὸ ἔκτακτο τραῖνον τοῦ λούσου δὲν ἔκανε σταμῆδες πουθενά. Ἀλλὰ ὁ Ἀγῆς δὲν ἄργησε νὰ συνεννοηθῇ

μὲ τὸν ἐδηγόν. Τὸν ἐδωροδόκησε καὶ—μὲ νίλια στανιά, εἶνε ἀλήθεια,— τοῦ πήρε τὴν ὑπόσχεσιν δτι φθάνοντας σὴν Μασσαλία, θὰ ἐλάττωνε λίγο τὴν ταχύτητα, ἔως πὺν νὰ μπορέσῃ ὁ Ἀγῆς νὰ πῇ-δύον, χωρὶς νὰ σκοτωθῇ.

Πραγματικῶς, ὁ ἐδηγὸς ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν μεγάλο τοῦ φόβον μὴ τὸν πᾶσῃ κανένας ἐπιθεωρητὴς νὰ παραβῇ τὸν κανονισμόν, δὲν ἐπερίμενε νὰ φθάσῃ τὸ τραῖνον σὸ σταθμὸν τῆς Μασσαλίας, ἀλλὰ τὸ σταμάτησε ἔξω, μακριὰ σχεδὸν μίαν ὥρα, σὴν χωράφια. Κι' ὁ Ἀγῆς ἀναγκάσθηκε νὰ πηδήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ τραβήξῃ γιὰ τὴν πόλιν πεζός.

Αὐτὸ εἶχε δύο κακὰς συνέπειας. Πρῶτον, δταν ὁ Ἀγῆς ἔφθασε σὸ σταθμὸν τῆς Μασσαλίας, ἦταν ἀργά. Τὸ τραῖνον γιὰ τὸ Μπριντζὶ εἶχε ἀναχωρήσει πρὸ ὀλίγου. Δεύτερον, ὁ ἀνθρώπος πὺν περιμέναν καὶ σὸ σταθμὸν ἐκεῖνον, τὸν Ἑλληνα ταξειδιώτη, νὰ τὸν εἰδοποιήσουν νὰ σταματήσῃ, δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἐπιτύ-χουν. Γιὰτὶ, φυσικῶς, ἐπρόσεχαν μόνον τὴν ὥραν πὺν ἔφθανον τραῖνα ἀπὸ τὴν Ἱταλία, ἐνῶ ὁ Ἀγῆς εἶχε φθάσει πεζὸς καὶ σὲ ὥρα...

Ἀλλὰ τὸ δεύτερον αὐτὸ κακὸ, ἐννοεῖται τοῦ παρουσιαζόταν ὡς καλὸ. Κι' ἦταν κατευχαριστήμενος πὺν δὲν ἀκούε σὸς σταθμοὺς τὰς πειὰ νὰ φωνάζουν τὸνο-μὲ τοῦ οἱ «ἄλλοι»...

Πᾶει!... συλλογίζονταν οἱ κατεργαράτοι ἔχασαν τὰ ἴχνη τοῦ.

Τὸ πρῶτον ὅμως τὸ θεώρησε σπουδαίον. Γιὰτὶ ἀπὸ τὴ Μασσαλία λογάριζε νὰ προφθάσῃ τὸ τραῖνον γιὰ νὰ πᾶσῃ τὸ Μπριντζὶ, ἀπ' ὅπου θάπαιρνε τὸ τραῖνον γιὰ τὴ Μαδρίτη. Αὐτὸ τοῦ εἶχαν συστήσει ἐκεῖνοι πὺν τὸν περιμέναν. Τοῦ κάκου λοιπὸν εἶχε τακτικὴν καὶ εἶχε ἐσθῆφιν τόσα γιὰ νὰ πᾶρῃ τὸ τραῖνον τοῦ λούσου καὶ νὰ δωροδοκῇ τὸν ἐδηγόν!

Ἀλλὰ ὁ Ἀγῆς δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὺν ἀπελπίζονταν εὐκολά. Εἶχε κάμῃ τὸ σχέδιόν του καὶ γιὰ τὴν περιπτώσιν πὺν δὲν θὰ πρόφτανε τὸ τραῖνον γιὰ τὸ Μπριντζὶ. Κι' αὐτὸ ἦταν νὰ πᾶρῃ αὐτὸν ἐκεῖνον καὶ νὰ τρέξῃ κατ' εὐθείαν σὸ Ἰρούν, σὴν οὐνορα μετὰ τὸ Γαλλίας καὶ Ἱσπανίας.

Καὶ δὲν ἔβλεπε δὲν ἔβλεπε. Ἀ, ὁ τὴ Μασσαλία ὡς τὸ Μπριντζὶ, μὲ τὸν σιδηρόδρομον εἶνε εἰκοσιτέσσαρες ὥρες. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ Μασσαλίας ὡς τὸ Ἰρούν κατ' εὐθείαν ἓνα αὐτοκίνητο φθάνει σὲ δεκά-πέντε. Ἀν ἔφευγε λοιπὸν ἀμέσως, λογάριζε πὺν ἦταν σὲ καιρὸ νὰ προφθάσῃ σὸ σταθμὸν τοῦ Ἰρούν τὸ τραῖνον τῆς Μαδρίτης.

Τὸ τραῖνον ἀκριβῶς πὺν ἤθελε. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Μία περίεργη βασιλική ιδιοτροπία. Τὰ γένεια καὶ τὰ κοντὰ μαλλιά. Ἐνας ἀφοσιωμένος πρίγκιψ. Ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως. Τὸ κυνήγι τῶν δύο βασιλέων. Ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, κλπ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱταλίας Φερδινάνδος, πὺν ζῶσε σὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπανάστασης, ἦταν ἓνας καλὸς βασιλεὺς κατὰ τὰ ἄλλα καὶ γι' αὐτὸ εἶχε πολλοὺς καὶ ἀφοσιωμένους φίλους. Εἶχε ὅμως μίαν ιδιοτροπία: ἤθελε τοὺς ἀνθρώπους ἐυρισμένους καὶ μὲ περροῦκα. Γινότανε ἔξω φρενὼν δταν ἔβλεπε ἀνθρώπον μὲ γένεια καὶ μὲ κοντὰ μαλλιά.

Ἡ ἀφορμὴ σὴν ὁποία ὀρεῖλετο ἡ ιδιοτροπία τοῦ αὐτοῦ ἦταν πολὺ περίεργη. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ποδοῦνουν ἐπανάστασεις λόγῳ τοῦ ἀναστασιατικοῦ ἀνέμου πὺν φυσούσε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπην. Ἐβουρῶνταν δὲ ὡς τοὺς πρὶν ἐπικινδύνους ἐχθροὺς τῶν, τοὺς Ἰακωβί-νους. Οἱ Ἰακωβῖνοι αὐτοὶ σὰν ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ πὺν ἦσαν δὲν ποδοῦσαν περροῦκες.

Πως φοροῦσαν οἱ ἀριστοκράτες καὶ οὔτε ἐυρισόντουσαν τακτικὰ ὅπως αὐτοὶ. Σιγὰ σιγὰ μάλιστα αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται μόδα καὶ οἱ ἐπανάστατες ἀφῆναν τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεια τοῦς. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος, κά-θε ἀνθρώπον μὲ γένεια καὶ χωρὶς περροῦκα τὸν θεωροῦσε ὡς ἐπανάστατην πὺν ἀξίζε νὰ κρεμαστῇ.

Ἀπ' τὴν ιδιοτροπία τοῦ αὐτοῦ γιὰτρεῦθηκε μὲ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ὁ πρίγκιψ Πιππίνου Ρουσσὸ ἦταν ὁ πρῶτος ἀφοσιωμένος ὀνήκων τοῦ Φερδινάνδου. Εἶχε ριψοκινδυνεύσῃ πολλὰ φορὰς τὴ ζωὴν τοῦ γιὰ τὸ δικαίωμά τοῦ. Ἐλάσε μέρος σὲ δλους τοῦς πολέμους, ἡ περιουσία τοῦ καταστράφηκε καὶ δύο τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως. Κάποτε ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶχε ἀναθέσει μίαν μουσικὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἀποστολὴν σ' ἓνα ξένο κράτος.

Μία μέρα ὁ πρίγκιψ Πιππίνου Ρουσσὸ ξαναγύρισε καὶ παρουσιάσθηκε σὸν Φερδινάνδον. Εἶχε ὅμως τὴν ἀπρονοήσιαν νὰ εἶνε ἀξέ-ριστος, νὰ μὴ φορῇ περροῦκα καὶ τὰ ἄκοπα μαλλιά τοῦ ἐξοκέπασαν τὰ μισὰ αὐτιά τοῦ.

Μόλις τὸν εἶδε ἔτσι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱταλίας, τὸ αἷμα ἀέβηκε σὸ κεφάλι τοῦ. Ἡ ἀ-

ποστολὴ μὲ τὴν ὁποία εἶχε φέρῃ ὁ πρίγκιψ ἦταν σπουδαία, τὴν κατὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐξηρ-τάτο κατὰ μεγάλο μέρος ὁ θρόνος τοῦ Φερδινάνδου. Μα αὐτὸς οὔτε θυμήθηκε πειὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ γι' αὐτήν. Ὁρμήσε ἐπάνω τοῦ καὶ τὸν ἐπῆσε ἀπὸ τὰ γένεια:

— Ἀ! ληστὴ, ἂ ἴκοθινε! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ τοῦ τραβᾷ δυνατὰ τὰ γένεια. Ἀπὸ κανένα ὑτόγειο τοῦ Ἰακωβῖνου μοῦ ἔρχεσαι μ' αὐτὰ τὰ μουτρά; — Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπήντησε τότε ὁ πρίγκιψ μὲ λυπημένον χαμόγελο, ἐρχομαι ὁλότρετα ἀπὸ τὴ φυλακὴν σὴν ὁποία χρειάσθη-κε νὰ καθίσω τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποστολὴν τὴν ὁποία μοῦ ἀναθέσατε. Νὰ γιὰτὶ μὲ δέ-πετε ἔτσι!...

Τότε ὁ Φερδινάνδος κατάλαβε πὺν μπορούσαν πολλὸ καλὰ νὰ ἔχουν γένεια καὶ ἀνθρώποι πὺν δὲν ἦσαν Ἰακωβῖνοι ἀλλ' ἀπεναντίας φίλοι τοῦ ἀφοσιωμένου.

Ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὸν πρίγκιπα καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔβλεπε παντοῦ πὺν δρωμένες περροῦκες καὶ φρεσκοξυρισμένα πρόσωπα.

Ὁ ἴδιος Φερδινάνδος εἶχε προσκαλέσει κάποτε τὸν ἀδελφόν τοῦ βασιλέα Κάρολον τῆς Ἱσπανίας γιὰ νὰ κυνηγήσουν μαζύ σὰ δασὴ τῆς Σικελίας. Καὶ οἱ δύο τοὺς ἦτανε μανιάνειοι κυνηγοί.

Κάποια μέρα ἀποφάσισαν νὰ κυνηγήσουν σὸ μίγχο καὶ ἄγριο βοσκό τοῦ Περσῶν. Ἀποβραδὺς διέταξαν νὰ τοὺς ἐτοιμά-σουν ὅλα τὰ ἀπαραίτητα. Θάξι-κινούσαν τὴν ἄλλη μέρα πρὶν ἐξημερῶσιν ἀκοῦμα. Τὴ στιγμὴν ὅμως πὺν ὅλα ἦταν πειὰ ἐτοιμα καὶ οἱ σαλπικῆτες ἐσάλπισαν ἐκκίνησιν, ἔβησαν ὁ θαλαμηπλὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας γιὰ ν' ἀναγγελεῖ σὸν βασιλέα τῆς Ἱταλίας ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ εἶχε ἐφ-φονικὰ ἀρρωστήσῃ ἐκεῖνον τὸ βρα-δυ καὶ δτι ζήτουσε νὰ τὸν δῇ.

— Εἰμαι ἀρρωστος, τοῦ εἶπε ὁ Κάρολος δταν ὁ Φερδινάνδος ἐπῆλθε σὴν κά-μαράν τοῦ.

— Κρίμ' εἶπες ἐτοιμα-σας μας, ἀ-

δελφὲ μου, εἶπε ὁ Φερδινάνδος τῆς Ἱταλίας, ἀπογοητευμέ-νος γιὰτὶ θὰ ἔχανε ἓνα ὥραϊο κυνήγι.

— Ὅχι, εἰς, πρέπει νὰ κυνη-γήσῃς. Ἐν ὅ θὰ μείνω ἐδῶ.

— Μὰ δὲν μπορὼ νὰ σ' ἀφήσω μόνον καὶ ἄρρωστο!

Ὁ Κάρολος ἐπέμεινε καὶ ἔτσι ὁ Φερδινάνδος ἐδέχθηκε νὰ φύγῃ μὲ τὸν δρο δτι, ἀν ὁ ἀδελφὸς τοῦ αἰθανόταν τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀσχη-μα, ἢ τὸν εἰδοποιούσε ἀμέσως γιὰ νὰ γυρίσῃ κοντὰ τοῦ.

Συμψώνη! Οἱ δύο βασιλεῖς ἀφιλήθηκαν καὶ ἡ συνοδεία ἐκκίνησε. Ἰστὲρ ἀπὸ λίγες ὥρες ἡ κα-τάστασις τοῦ Κάρολου τῆς Ἱσπα-νίας ἐχειροτέρευσε. Τὸ βράδυ ὁ ἀρρωστος ὑπέφερε πολὺ. Καὶ τὴ νύχτα τὸ κακὸν εἶχε προχωρήσῃ τό-σο πολὺ, ὥστε στὴς δύο ἢ ὥρα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ἔστειλαν ἀπ' τὸ παλάτι ἓνα ταχυδρόμον νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Φερδινάνδον δτι, ἀν ἤθελε νὰ φιλήσῃ τὸν ἀδελφόν τοῦ γιὰ τελευταία φορὰ, θάπρεπε νὰ γυρίσῃ ἀμέσως.

— Ὁ! Θεὸ μου! Τὶ δυστυχία, κύριε! ἐφώνησε ὁ Φερδινάνδος σὴν ἀκολουθία τοῦ, μόλις ἀκούσε τὴν ἀναγγελίαν τοῦ ταχυδρόμου. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας εἶπε: βαρεῖα ἀρρωστος!

Καὶ ἐξηκολούθησε ὁ βασιλεὺς: — Θάρρῃ πὺν ἡ εἰδηρὸν τοῦ μοῦ φέρεται ἐνὶ κάποιον ὑπερβολικῇ. Ἀς κυνηγήσοιμε πρῶτα, κύριε καὶ κατόπι βλέπομε.

Δὲν πρόφθαναν ὅμως νὰ ἀδειά-σουν δέκα φυλῆγες καὶ ἓνας διύτερος ταχυδρόμος ἐφθασε κα-ταϊρωμένος καὶ ἀνήγγειλε σὸν βασιλέα δτι ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἔπνεσε τὰ λείψαντα καὶ ζήτουσε ἐ-πίμονα νὰ δῇ τὸν ἀδελφόν τοῦ.

— Αἱ! ἐφώνησε ὁ Φερδινάνδος. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ δύο συμβῆναι: ἡ εἶνε ἐτοιμασθέντος ὁ ἀδελφός μου ἢ δὲν εἶνε! Ἀν εἶνε, τί θὰ ὀρεῖσῃ τὰχα νὰ τρέξωμε κοντὰ τοῦ; Ἀν ὅμως δὲν εἶνε, τότε θὰ λυπηθῇ πολὺ, δταν μάθῃ δτι γιὰ χαρὴν τοῦ ἔχασα ἓνα τόσο ὥραϊο κυνήγι. Ἀς κυνηγήσοιμε, κύριε!

Τὸ βράδυ, ἔσθαι ἓνα, τρίτος ἀγγελοφόρος πὺν ἀνήγγειλε δτι ὁ Κάρολος εἶχε πεθάνει.

Ἡ ἡλίφη πὺν αἰθανόταν τότε ὁ Φερδινάνδος ἦτανε τόσο βα-ρεῖα, ὥστε ἐννοεῖται ὅτι θάπρεπε πρὸ πνεύματος νὰ τὴν κυνήσῃ μὲ δυνατὰς συγνήσεις. Καὶ διέταξε νὰ ἀρ-χίσῃ τὸ κυνήγι τῶν ἀγιογού-ρουνων. Σὲ κάθε καινούργιον ἀ-γριογούρουνον πὺν ἔπρεπε χάμου λαθωμένο, ὁ βασιλεὺς ἐφώνησε:

— Ἀ! τί ἐπιτυχισμένος θὰ ἦ-ταν ὁ κακόςμοιρος ἀδελφός μου ἂν ἦταν ἐδῶ αὐτὴν τὴ στιγμὴ! Γ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΔΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΥ ΣΤΙΣ ΦΤΩΧΕΙΕΣ ΤΟΥ

Ἡ δυστυχία τοῦ Δοστογιέβσκυ. Τὸ μαρτύριό τῆς φτώχειας. Ἡ στενογραφία τοῦ. Τὸ εἰδύλλιο τοῦ. Ὁ γάμος τοῦ. Ἡ ἀφοσίωσις τῆς Ἀννας Σινίκιν. Ἐνα τραγικὸν γράμμα τοῦ Δοστογιέβσκυ. Τὸ ἐπεισόδιό τοῦ μ' ἓνα γκαρσόνι. Ὁ συγγραφεὺς ἀφρίζει ἀπὸ θυμοῦ!... Κι' ἐξαφνα μετανοεῖ, γονατίζει καὶ φιλεῖ τὰ πόδια τοῦ ὑπνέτη!

Σ' ὅλην τὴν ζωὴν, ὁ μεγάλος Ρώσος μυητο-ιστοριογράφος Φεοντόρ Δοστογιέβσκυ βασανίστηκε τρεμερὰ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἀνέχειν.

Τὰ βιβλία τοῦ ὥστόσο πουλιόντανε ἀρκετὰ—ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς δ' οὐκ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας ποὺ εἶχε τὸ περὶ τὸν ὑποστέρημα «Τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ Τιμωρία», μὰ ὁ σπάταλος Δοστογιέβσκυ δὲν τὰ κατάρριψε ποτὲ νὰ τὰ βγάλῃ πάλιν...

Κάποτε, εἶχε βρεθεῖ σὲ πολὺ μεγάλη χρηματικὴ ἀνάγκη καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸν ἐκδότῃ τοῦ ἑνα ἀρκετὸ σημαντικὸ ποσόν. Εἰς ἀντάλλαγμα, δὲ ἐκδότῃς τοῦ εἶχε τὴν δικαίωμα νὰ κἀνῃ μὴ πλήρη ἐκδόση δανῶν τῶν μυητοιστορημάτων τοῦ Δοστογιέβσκυ ποὺ ἐξεδόθησαν μέχρι τότε...

Κάποτε, εἶχε βρεθεῖ σὲ πολὺ μεγάλη χρηματικὴ ἀνάγκη καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸν ἐκδότῃ τοῦ ἑνα ἀρκετὸ σημαντικὸ ποσόν. Εἰς ἀντάλλαγμα, δὲ ἐκδότῃς τοῦ εἶχε τὴν δικαίωμα νὰ κἀνῃ μὴ πλήρη ἐκδόση δανῶν τῶν μυητοιστορημάτων τοῦ Δοστογιέβσκυ ποὺ ἐξεδόθησαν μέχρι τότε...

Οἱ μέρες δὲως περνεύσανε, ἡ διορία πλησίαζε νὰ τελειώσῃ καὶ ὁ Δοστογιέβσκυ δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμη τὸ νέο τοῦ μυητοιστορήμα. Οἱ συγχέες κρίσεις ἐπιληψίας ποὺ τὸν ἐτίεσανε τοῦ ἀπαιροῦσανε καὶ τὴν ἐξέλιξη καὶ δύναμη γιὰ δουλειά. Τότε, ἕνας φίλος τοῦ, τὸν συνεδέσθησε νὰ πάρῃ μὴ στενογράφο στήν ὁποία νὰ ἀναγορεύτῃ τὸ μυητοιστορήμα...

Ἐπει καὶ ἐγένε. Μία νύκτα δὲ καὶ ἐς, ὁ Δοστογιέβσκυ εἶχε ὑπαγορεύσει στήν στενογράφο τοῦ δολοκλήρο τὸ μυητοιστορήμα «Ὁ Πιόνιερ», τὸ ὁποῖο μπόρεσε νὰ παραβῇ ἐγκαίρως στὸν ἐκδότῃ τοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα δὲως τῆς συνεσχίσθησε τοῦ, ποὺ βιστοῦσε ἀπὸ τὸ πῶς τὸ βράδυ ἡ στενογράφος, ἡ Ἀννα Σινίκιν—ἕνα ὡραῖο κορίτσι ἡλικίας 19 ἐτῶν, ποὺ ὁ πορφυρῶν—εἶχε ἀγαπήσει τὸν σαρτανιστὴν καὶ κακοτυχισμένον, ἀρρωστο καὶ πόμπηχο συγγραφέα! Μὰ καὶ ὁ Δοστογιέβσκυ εἶχε συμπαθεῖ τὴν στενογράφο τοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰδύλλιο αὐτοῦ ἦταν νὰ παντρευτοῦνε βίτερ ἀπὸ λίγον καιρὸ, πρὶν τὴν μεγάλην διαφορά τῆς ἡλικίας τοῦ καὶ τῆς διακαρτερίας τῶν γονέων καὶ συγγενῶν...

τῆς Ἀννας, ποὺ καταλάβαιναν δὲ ἡ μικρὴ τους κόρη δὲν ἔπαιζε καλὰ χέλια.

Καὶ αὐτὴ δυστυχῶς ἦταν ἡ θλιβερὴ ἀλήθεια. Ὁ Δοστογιέβσκυ ἦν βέβαια τίμιος, ἠθικός, καλός, εἶχε παιδίαστικὴ ψυχὴ, μὰ γιὰ πολλὰ χρόνια ἔφησε κυριολεκτικῶς τὸ φάρι στὰ χεῖλη τῆς γυναίκας τοῦ—τὴν ὁποία ἐν τούτοις ἐλάττεινε!...

Δεκπέντε μέρες μονάχα βίτερ ἀπὸ τὸ γάμο τοῦ, τὸ ζεῦγος Δοστογιέβσκυ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, ἐπειδὴ ὁ Φεοντόρ κινδύνευε νὰ πῇ στὴ φυλακὴ ἀπὸ χρέη. Πρῶτα πῆγαν στὴ Νεάπολιν καὶ ὅτε ἔπαιρτο σὲ Βάδεν Βάδεν, ὅπου ὁ Δοστογιέβσκυ ἀρχισε νὰ παίζῃ μετὰ...

Στὴν Ἑλβετίαν, τὸ ἀντράγιο περᾶσε μέρες μαύρης δυστυχίας. Σ' ἓνα τοῦ γράμμα πρὸς τὸ ποῖο φίλο τοῦ στὴ Ρωσσίαν, ὁ Δοστογιέβσκυ γράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἀκόλουθα:

«...Κερδίζουμε, καὶ δὲν ἔχουμε λεπτὰ νὰ πούμε στὸν ξενοδόχο νὰ μᾶς ἀνάψῃ φωτιὰ στὸ δωμάτιο. Ἡ γυναίκα μου εἶναι ἐτοιμασμένη καὶ δὲν ἔχω ἀφ' ὧς εἶμαι νησιώδης. Μονάχα ἕνα καφέ ἔχω πῆρῃ ἀπὸ τὸν μέγαρο!... Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, πεινισμένος καὶ κρυώωντας, μὴν ξέροντας ἂν ὁ ξενοδόχος δέν μᾶς πετάξῃ αὐτοῦ στυλίου πέντε δαίμονες, ἐμένα καὶ τὴν γυναίκα μου. Γράφω τὸ μυητοιστορήμα μου δὲ «Ἡ λεία»... Ὅτε γὰρ δὲν ἔχω γράφω... Ὅτε μου εἶπες... Τὴν θὰ γίνω, τὴν θὰ γίνω καὶ δὲν μου στείλουν λεπτὰ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν!...»

Στὴν Ἑλβετίαν, καὶ στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ποὺ ἀναφέρεται παραπάνω, συνέβη στὸ Δοστογιέβσκυ τὸ παρακάτω περιστατικόν, ποὺ τὸν χαρακτηρίζει θαυμάσια.

«...Κερδίζουμε, καὶ δὲν ἔχουμε λεπτὰ νὰ πούμε στὸν ξενοδόχο νὰ μᾶς ἀνάψῃ φωτιὰ στὸ δωμάτιο. Ἡ γυναίκα μου εἶναι ἐτοιμασμένη καὶ δὲν ἔχω ἀφ' ὧς εἶμαι νησιώδης. Μονάχα ἕνα καφέ ἔχω πῆρῃ ἀπὸ τὸν μέγαρο!... Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία, πεινισμένος καὶ κρυώωντας, μὴν ξέροντας ἂν ὁ ξενοδόχος δέν μᾶς πετάξῃ αὐτοῦ στυλίου πέντε δαίμονες, ἐμένα καὶ τὴν γυναίκα μου. Γράφω τὸ μυητοιστορήμα μου δὲ «Ἡ λεία»... Ὅτε γὰρ δὲν ἔχω γράφω... Ὅτε μου εἶπες... Τὴν θὰ γίνω, τὴν θὰ γίνω καὶ δὲν μου στείλουν λεπτὰ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν!...»

Ἡ ταπεινότης τοῦ γκαρσονιῶ ἐρέθισε περισσότερο τὸ Δοστογιέβσκυ, ὁ ὁποῖος ἴσως νὰ εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ μετανοεῖ γιὰ τὸ ἀτόπητο ὅρος τοῦ. Καὶ ὅπως συμβαίνει καὶ μετὰ τὸς ἡρώας τῶν μυητοιστορημάτων τοῦ, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ κινῶνται παληανθρωπικὰ ἐννοοῦν νὰ φτάσουν εἰς τὸ τέλος, ἀδιάρκο ἀνέχον συλλογισμὸν τοῦ κακοῦ ποὺ κάνουν—ἀρχισε νὰ οὐρλιάζει.

«Ὅχι! δὲν εἶσαι ἀνθρώπος ἐσὺ! Εἶσαι γκαρσόνι! Εἶσαι χαλὶ γιὰ τὰ πόδια! Δὲν εἶσαι ἀνθρώπος! Εἶσαι ἕνα γκαρσόνι!... Κόσμος ποὺς εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ μιλεῖται γύρω ἀπὸ τὸν κοντὸ καὶ κίτρινο πρόσωπο ἀνθρώπου ποὺ ἐβρίζετο τὸ γκαρσόνι μὲ ἀπορισμένο στόμα...»

Μὰ τὸ γκαρσόνι χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ καθόλου ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ἀνὰ νὰ συναισθανότανε τὸ μέγεθος τῆς προσβολῆς ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ «κύριος» ἐκεῖνος καὶ ἀκούει μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ ἑνα δάκρυ ποὺ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ...

Ἡ ἀτίεστη αὐτὴ ὑποταγή—ἡ καθυστερῶν χριστιανικὴ ὑποταγή τοῦ γκαρσονιῶ—ἔκανε τὸ Δοστογιέβσκυ νὰ ἔλθῃ ἐξαφνὰ στὰ λογικὰ τοῦ. Κατάλαβε ὅτι ἔκανε καὶ τὸν ἑπείσε φοιχτὴ μετάνοια γιὰ τὸ πρότυπο φέροισό τοῦ. Καὶ τότε ὁ μεγάλος ρώσος μυητοιστοριογράφος γονάτισε μπρῶτα στὸ γκαρσόνι, λείγοντάς τοῦ:

— Συγχώρεσέ με, ἀδελφὲ μου, ἔστειλα, τὸ καταλαβαίνω. Μὰ δὲν εἶμαι κακὸς ἀνθρώπος. Μὴ λαμβάνεις ὅτι ἐφί σου τὰ λόγια μου... Εἶσαι καὶ ἐγὼ πολὺ δυστυχής... Συγχώρεσε τὸν ἀνάξιο δούλο σου... Ὅλοι ἀδέρφια εἶμαστε!...

Καὶ ὁμοῦ... Παρ' ὅλα δὲα τῆς ἔκανε ὁ ἀντράς τῆς, παρὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς τῶν, ἡ γυναίκα αὐτοῦ, ἡ ἡρωικὴ Ἀννα Γρηγορίεβνα Δοστογιέβσκυ, δὲν τοῦ παραπονέθηκε ποτὲ, καταλαβαίνοντας πῶς τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ποιοῦσε...

Ἡ ταπεινότης τοῦ γκαρσονιῶ ἐρέθισε περισσότερο τὸ Δοστογιέβσκυ, ὁ ὁποῖος ἴσως νὰ εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ μετανοεῖ γιὰ τὸ ἀτόπητο ὅρος τοῦ. Καὶ ὅπως συμβαίνει καὶ μετὰ τὸς ἡρώας τῶν μυητοιστορημάτων τοῦ, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ κινῶνται παληανθρωπικὰ ἐννοοῦν νὰ φτάσουν εἰς τὸ τέλος, ἀδιάρκο ἀνέχον συλλογισμὸν τοῦ κακοῦ ποὺ κάνουν—ἀρχισε νὰ οὐρλιάζει.

«Ὅχι! δὲν εἶσαι ἀνθρώπος ἐσὺ! Εἶσαι γκαρσόνι! Εἶσαι χαλὶ γιὰ τὰ πόδια! Δὲν εἶσαι ἀνθρώπος! Εἶσαι ἕνα γκαρσόνι!... Κόσμος ποὺς εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ μιλεῖται γύρω ἀπὸ τὸν κοντὸ καὶ κίτρινο πρόσωπο ἀνθρώπου ποὺ ἐβρίζετο τὸ γκαρσόνι μὲ ἀπορισμένο στόμα...»

Μὰ τὸ γκαρσόνι χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ καθόλου ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ἀνὰ νὰ συναισθανότανε τὸ μέγεθος τῆς προσβολῆς ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ «κύριος» ἐκεῖνος καὶ ἀκούει μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ ἑνα δάκρυ ποὺ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ...

Ἡ ἀτίεστη αὐτὴ ὑποταγή—ἡ καθυστερῶν χριστιανικὴ ὑποταγή τοῦ γκαρσονιῶ—ἔκανε τὸ Δοστογιέβσκυ νὰ ἔλθῃ ἐξαφνὰ στὰ λογικὰ τοῦ. Κατάλαβε ὅτι ἔκανε καὶ τὸν ἑπείσε φοιχτὴ μετάνοια γιὰ τὸ πρότυπο φέροισό τοῦ. Καὶ τότε ὁ μεγάλος ρώσος μυητοιστοριογράφος γονάτισε μπρῶτα στὸ γκαρσόνι, λείγοντάς τοῦ:

— Συγχώρεσέ με, ἀδελφὲ μου, ἔστειλα, τὸ καταλαβαίνω. Μὰ δὲν εἶμαι κακὸς ἀνθρώπος. Μὴ λαμβάνεις ὅτι ἐφί σου τὰ λόγια μου... Εἶσαι καὶ ἐγὼ πολὺ δυστυχής... Συγχώρεσε τὸν ἀνάξιο δούλο σου... Ὅλοι ἀδέρφια εἶμαστε!...

Καὶ ὁμοῦ... Παρ' ὅλα δὲα τῆς ἔκανε ὁ ἀντράς τῆς, παρὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς τῶν, ἡ γυναίκα αὐτοῦ, ἡ ἡρωικὴ Ἀννα Γρηγορίεβνα Δοστογιέβσκυ, δὲν τοῦ παραπονέθηκε ποτὲ, καταλαβαίνοντας πῶς τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ποιοῦσε...

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΝΔΑΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Γιὰ ποῖα αἰτία; Γιὰ ποῖα αἰτία; Ἀφ' ὅπου ἀγαπήτῃ μου, εἶδες τὴ Νυσία... τὴ Νυσία μου... ἀφ' ὅπου τῆς βλέπεις κάθε μέρα... δὲν παύεις ἐν τούτοις νὰ φωνάζεις καὶ στὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκούει δειτὴ Νεμέα σου ἦταν ἡ πιδεῖλα γυναίκα ποὺ ὤνῃρε καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ ὀλῇρε στὴ γῆ... Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τώρα τὴν ἀφορμὴν τοῦ θυμοῦ μου;

—Ὁ Γύγης ὑποσχέθηκε μ' ὅρος συντερίδας. —Τὴν καταλαβαίνω τώρα, Μεγαλειότητά μου! ἀπὸ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ. Μ' ἔνα χαμόγελο μόνο ποὺ ζάρωνε εἰρωνικὰ τὰ χεῖλη τοῦ, φαίνονταν σὰ νὰ λέη στὸν κυριό του: «Ἀν μὲ στραγγαλίσετε, αὐτὸ τάχα θ' ἀποδείξῃ δειτὴ ἔχετε δικαιοσύνη».

—Ὁ Γύγης ἀνορθώθηκε τότε καὶ εἶπε: —Ὅσο γι' αὐτὸ βρίσκομαι στὴν θλιβερὴ θέσιν—ἀν τὴ Μεγαλειότητάς μου τὸ ἐπιτρέπη—νὰ διαρῶνισω μαζί της.

—Ὁ Κανδαυλὸς συνοφρυώθηκε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τοῦ ἐκάντησε: —Θέλεις νὰ πῇς δειτὴ βρίσκεις τὴ Νυσία λιγώτερο ὡμορφὴ ἀπ' ὅτι ἦταν ἡ Νεμέα;

—Ὁ Γύγης δὲν ἀπάντησε τίποτε. —Μὰ ἀπάντησε λοιπὸν! εἶπε τότε ἀπειλητικὰ ὁ Κανδαυλός. Ἀπάντησε... Πῆς εἰλικρινῶς τὴ γνώμη σου, ἂν τολμάς.

—Μὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο μοῦ μλεῖ ἡ Μεγαλειότητάς σου δὲν εἶναι καθόλου ἐνθαρρυντικὸς γιὰ νὰ μὲ κἀνῃ νὰ μιλήσω... —Εἰ, ἔκανε ὁ Κανδαυλός. «Εἰς δειτὴ δειτὴ. Παραφρονομία... Τώρα ἔχω ἄδικο ἐγώ... Νά... πάρε τὸ δασιλικὸ μου δαχτυλίδι... Αὐτὸ σοῦ ἀγγοῦται, ἂν δὲν ἔχῃς ἐμπιστοσύνην στὸ λόγο μου, πῶς δειτὴ ἀντὶς, ἐκφράζοντας εἰλικρινῶς τὴ γνώμη σου, ἔστω κι' ἂν μὲ προσβάλῃ αὐτὸ, δὲν θὰ μὲ κἀνῃ νὰ θυμῶμαι μαζί σου.

—Μ' ἔνα κίνημα γεμάτο ἀξιοπρόσπεια, ὁ Γύγης ἔδωκε πῶς τὸ δαχτυλίδι στὸν Κανδαυλόν. —Ὁ λόγος τοῦ βασιλέως μου καὶ κυρίου μου, μοῦ φτάνει εἶπε.

—Καλὰ... Δοιπὸν, λέγε μου τὴ γνώμη σου. Ἡ Νυσία μου... —Ὁ Γύγης σκεφτότανε. Ἡ κατάστασις ἦταν κρίσιμη καὶ ἀπαιτοῦσε πολλὴν ἀκρίβεια. Τέλος εἶπε μὲ σφοδρὴ φωνή: —Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ξαναπῶ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, δειτὴ εἶπα στὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα τὴν τιμὴν νὰ...

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ. Μ' ἔνα χαμόγελο μόνο ποὺ ζάρωνε εἰρωνικὰ τὰ χεῖλη τοῦ, φαίνονταν σὰ νὰ λέη στὸν κυριό του: «Ἀν μὲ στραγγαλίσετε, αὐτὸ τάχα θ' ἀποδείξῃ δειτὴ ἔχετε δικαιοσύνη».

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν, ὁ Κανδαυλός, ξεχνώντας τὸν ὅρκον ποὺ ὤνῃρε καὶ τὸν ἐπείσε μὲ τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ λαϊκόν, σὰ νὰθελε νὰ τοῦ ἐξορίσῃ αὐτὴ τὴν καταραμένην γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου μὴ δασιότητά μου.

—Ὁ Γύγης ἀκούγοντας αὐτὰ ἀναπήδησε σὲ τρελλὴν μανίαν,

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ

Μια βαρεία ατμόσφαιρα έπλεξε το Παρίσι. Ήταν η ύπεροχος και φοιρτές ημέρες της Γαλλικής Έπαναστάσεως, ημέρες γεμάτες από μιση, εκδικήσεις, μα κι' από αφθαστους ηρωισμούς. Απαίσιες βροδές τρομοκρατιών τοιγυρίζαν στην πόλι ουδριάζοντας βαρυνά, τραγουδώντας την «Καρμανιόλα», και βλασφημώντας. Άλλες παρρές πάλι γεμάτες ιερο ένθουσιασμού, έτρεχαν στα στρατολογικά γραφεία για να καταταχθούν έθελοντα κι' από κει τραβούσαν για τὰ σύνορα.

— Τι τρέχει Πικάρ; ρώτησεν η κόμηςσα ντε Τρεβάν.

— Κυρία κόμηςσα, απάντησε με σεβασμό ο παλιός υπηρέτης ο οποίος αποτελούσε τώρα όλο το υπηρετικό προσωπικό, κυρία κόμηςσα τα τρόφιμα εξαντλήθηκαν.

— Καλά, είπε τότε έπεμβαίνοντας στη συζήτηση η μαρκησία ντε Λαγγύς, η μητέρα της κομήςσας, και δεν πιά να προμηθευθής άλλα.

— Έχετε δικη, κυρία μαρκησία, μά... δεν έχω χρήματα, απάντησε ο υπηρέτης.

— Α! Έλεν τότε ο κόμης στραφερόμενος προς τη γυναίκα του. Από τη ματιά που αντήλλαξε το ανδρόγυνο, συνεννοήθηκε θανάσια.

— Πολύ καλά, παιδί μου, θά σου δώσω χρήματα εγώ, σε λίγο...

Ο Πικάρ απέσυρθη. Βαθιά σιωπή έβρασειε με ταξί των ξη προσώπων που βρισκόντουσαν μέσα στο δωμάτιο: το μαρκησιόν και της μαρκησίας ντε Λαγγύς, της κόρης της κομήςσας ντε Τρεβάν, του συζύγου της και των δύο παιδιών των, του δεκαετούς Ρενέ και της μικρής Τερέζας.

Δεν υπήρχαν πλέον τρόφιμα... Μια μέρα, ο πάργος των Τρεβάν είχε ληλατηθή από μια δαμάδα εξαγορισμένη «πατριωτών». Μερικοί από αυτούς τους επιδρομείς έφαινοντο σαν πεινασμένοι χωριάτες, οι περισσότεροι όμως, είχαν το ύψος κακούργων.

Αφού έλεηλάτησαν το πάγκο και το κτήμα, έβαλαν κατόπιν φωτιά στον πάγκο. Οι κάτοικοι του πάγκου τότε, συνοδευόμενοι χωριάτες, οι περισσότεροι όμως, είχαν το ύψος κακούργων.

Αφού έλεηλάτησαν το πάγκο και το κτήμα, έβαλαν κατόπιν φωτιά στον πάγκο. Οι κάτοικοι του πάγκου τότε, συνοδευόμενοι χωριάτες, οι περισσότεροι όμως, είχαν το ύψος κακούργων.

Τα λίγα χρήματα που είχαν πάρει μαζί τους, τα έλαχιστα δια-

πομείνει τίποτε άλλο να πουλήσουν. Μάταια όμως: ό,τι είχε κάποια αξία, είχε πουληθή πια...

Το πρωί δεν είχαν τίποτα να φάνε. Τα παιδιά δεν έκλαιγαν, διαισθανόμενα πόσο σοβαρή ήταν η στιγμή αυτή... Ο μαρκησιός πήρε στα γόνατά του τον έγγονό του, κι' άρχισε να του διηγείται τις λαμπρές μάχες στις οποίες είχε λάβει μέρος υπό τις διαταγές του βασιλέως. Το παιδί τον άκουγε με μάτια που λαμποκοπούσαν. Έξαφνα όμως εκλώ-μιασε.

Να το αποτέλεσμα των διηγήσεών σας! είπεν η μαρκησία.

— Καλύτερα να λές το αποτέλεσμα της πείνας! απήντησεν ο μαρκησιός.

Μία μικρή σιγή επηκολούθησε.

— Αισθάνομαι μια ζαλάδα... είπεν η μαρκησία.

— Όστε δεν υπάρχει κανένας τρόπος να μη πεθάνω; ρώτησε ο μαρκησιός.

— Όχι, απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

— Πώς; ρώτησε ο μαρκησιός.

— Πώς; απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

— Πώς; ρώτησε ο μαρκησιός.

— Πώς; απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

— Πώς; ρώτησε ο μαρκησιός.

— Πώς; απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

— Πώς; ρώτησε ο μαρκησιός.

— Πώς; απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

— Πώς; ρώτησε ο μαρκησιός.

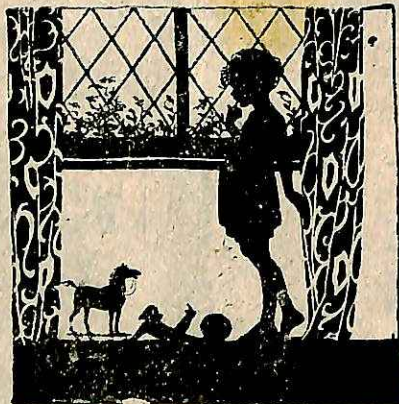
— Πώς; απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

— Πώς; ρώτησε ο μαρκησιός.

— Πώς; απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

— Πώς; ρώτησε ο μαρκησιός.

— Πώς; απήντησεν ο υπηρέτης, αλλά υπάρχει ένας τρόπος να μην πεθάνετε.

ΤΟΥ Α. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΖΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΠΡΩΤΟΠΗΓΕ

ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

στην όποιαν βουχόντουσαν μερικοί άνθρωποι, άλλοι με σπολές και άλλοι με τα πολιτικά τους.

«Τί είν' εδώ;» έρώτησε μια γυναίκα του λαού που σκεκόναν κοντά μου. «Α! το φεγγάρι έπεσε; μου είπεν αυτή. Έδώ είν' το πατριωτικό γραφείο όπου γράφονται έθελοντα για τίν πόλεμο εναντίον των Αυστριακών και των Ρώσων, και όπου οι πολίται καταθέτουν ό,τι μπορεί ο καθένας υπέρ του στρατού». «Μά πώς, οι Ρώσοι μπήκαν στη Γαλλία;» — «Βεβαίωτατα. Βαδίζουν μάλιστα εναντίον του Παρισιού». Τότε, κύριε, συνέχισεν ο μικρός, απευθυνόμενος προς τον παππού του, έθιμήθηκα τα ύψηλα διδάγματά σας και σκέπτηκα τί ντροπή θά ήταν για μάς όλους αν αφήναμε τους Ρώσους να μπουν στο Παρίσι... Και, χωρίς να το καλοσκεφθώ, ανέβηκα στην εξέδρα, κι' έδωσα τον Σταυρό σας σ' έναν άνθρωπο λέγοντάς του, όπως άκουγα να λέν και οι άλλοι: «Για τους έθελοντάς πατριώτας!». Ενόμισα πως αφού η Γαλλία σας είχε δώσει αυτόν τον Σταυρό ύστερα από μια νίκη, θά θέλατε να της τον επιστρέψετε σήμερα που έχει την ανάγκη του...

Ο μαρκησιός σηκώθηκε τότε, μέσα στη γύρω βαθεία σιωπή, και με μάτια που αστράφταν, είπεν στον μικρό Ρενέ:

— «Ας είσαι εύλογημένος! Φέρθηκες σαν πραγματικός άνδρας και σαν απόγονος του οίκου μας... Ο Θεός άς εύλογη τα όπλα της Γαλλίας, κι' όσο για μάς... άς απονύνουμε ότι Αιτός θ' έλκει...»

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Μουίζω τους γέροντες ναυτικούς με τις ρυτιδωμένες

και τις σφιγγώδεις τις μορφές που (είδα στην Όλλανδία)

παράμερα στών λιμανιών τους (φάρους καθισμένους)

να βλέπουνε άμυλητοι να φεύ- (γουνε τα πλοία).

Τα μάτια τους, που άνάμνησες (κρατούσαν ναυαγίων,

λαχταριστά, νοσταλγικά στα παρα- (κολουθούσαν)

καθώς σηκώναν τις βαρείες που (τρζζαν άγκυρές τους)

κι' από το φάρο ήρεμα, πελώρια (περνούσαν).

Σε λίγο μέσ' στην άπειρη τη θά- (λασσα άλαργήσαν)

και χάνονταν άφίνοντας στη ρά- (βνη την δύση)

ένα καπνό που αδιάκωνε τον ου- (ρανό πριν σβήση)

κι' όμως οι γέροντες ναυτικοί, άκί- (νητοι στο φάρο,

με τη μεγάλη πίπα τους σβυσμένη (πιά στο στόμα)

προς τα καράβια που 'φγαν έ- (κίτταζαν άκόμα...

Κώστας Σόφνης

Ο θάνατος και η δόξα

Όταν ο Λουδοβίκος 14ος έφυγε από το Παρίσι για να πάη στο μέτωπο και ναναλδθή αυτοπροσώπως την πολιορκία του Μόνς, η μοργανατική σύζυγός του κυρία ντε Μαιντενόν είπεν μ' άνησυχία στον ύπουρό ντε Λου-βουά, που είχαν υποδείξει αυτήν την αναχώρηση:

— Υπόσχεσθε υπεύθύνως, κ. Λουβουά, ότι ο βασιλεύς δεν θά φονεωθή;..

— Όχι, απήντησεν ο ύπου- γός. Υπόσχομαι υπεύθύνως μό- νον ότι ο βασιλεύς θά δοξασθή!..

Ο άγραφος νόμος

Ο δικαστής Άγγρα ντ' Άγλε- ραίυ συνελήφθη κατά την Γαλ- λική Έπανασταση και παρεπέμ- φθη ενώπιον του Έπαναστατι- κού Δικαστηρίου, κατηγορούμενος επί υποθάλψει των έξοριστών.

Ο ντ' Άγλεραίυ όμολόγησε με θάρρος στο δικα- στήριο ότι πράγμα- τι είχε στείλει χρή- ματα στον γαμβρό του, που λιμοκτο- νούσε έξορι- στός στην Άγγλία.

— Όστε άγνο- είς, σύ πού είσαι και δικαστής, τον νόμο που δημοσιεύ- τηκε τελευταίως και διά του οποίου άπαγορεύε- ται με την ποινή του θά- νατου η καθ' όσονδήποτε τρόπον άρωγή των εχθρών;

— Όχι, απήντησεν ο γέρος δικαστής. Γνωρίζω όμως έναν νόμο άνωτερο άπ' όλους τους δι- κούς σας: τον άγραφο νόμο που όρίζει στους γονείς να βοηθούν τα παιδιά τους!..

Ο ντ' Άγλεραίυ κατεδικάσθη παμψηφεί εις θάνατον.

Ο Μ. Πέτρος για τους άχάρι- στους

Ο μέγας Πέτρος, ο αυτοκρά- τωρ της Ρωσίας, έλεγε για τους άχάριστους τα εξής: «Ο άχαρι- στος είνε άνθρωπος χωρίς συνεί- δησιν και δεν πρέπει να τον πι- στεύουμε. Προτιμώτερος είνε ο ά- ποδεδειγμένος έχθρος παρά ο κό- λαξ και ο υποκριτής. Οι τελευ- ταιοί άσχημίζουν την κοινωνία!..»

Η φωτογραφία του Ραγκαβή

Κάποτε ο Ραγκαβής στέλνον- τας σε μια ώραία κυρία τη φωτο- γραφία του, έγραφε άπάνω σ' αυτή τους εξής στίχους:

Είν' η εικόνη όμοία μου, (έν να πιστεύωσ προπέι

Όμοία μου; Τί όφελει; (Όταν την στέλλω προς

Όπως, την ήθελον να (όμιλη

Πρό πάντων δέ νάβλεπθ.

Είς την όμοία μου, (έν να πιστεύωσ προπέι

Όμοία μου; Τί όφελει; (Όταν την στέλλω προς

Όπως, την ήθελον να (όμιλη

Πρό πάντων δέ νάβλεπθ.

Είς την όμοία μου, (έν να πιστεύωσ προπέι

Όμοία μου; Τί όφελει; (Όταν την στέλλω προς

Όπως, την ήθελον να (όμιλη

Πρό πάντων δέ νάβλεπθ.

Η βέτνα του Ρώσου

Κάποια μέρα ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας Πέτρος ο Μέγας καθώς πήγαινε να επιθεωρήσει τα ναυ- πηγία του στόλου του, βρήκε στο δρόμο ένα ναύτη, που έτρεχε βιαστικός.

— Από που έρχεσαι, που πη- γαίνεις και γιατί τρέχεις έτσι; τόν έρώτησεν ο αυτοκράτωρ.

Ο στρατιώτης τότε χωρίς να ταραχθή του απάντησε χαιρετών- τας τον στρατιωτικό:

— Έρχομαι από τον στρατώνα μου και πηγαίνω για Βότκα, Με γαλειότατε.

Ούτε κι' αυτό καν

Ο Άγγλος δούξ του Λήντς ήταν πολύ συγκατοβατικός προς τους χωρικούς της περιοχής του και προς έκείνους που εργαζόνταν στα κτήματά του. Μια μέρα, κα- θώς έπηγαινε περίπατο, τον πλη- σίωσε ένα χωριάτης και τον πα- ρεκάλεσε να του υποβάλει μια παράκληση. Ο δούξ του το επέτρεψε και τότε ο χωριάτης του είπεν, ότι ο μικρός δω- δεκαετής γυιός του τον βασανίζει παρα- καλώντας τον νύχτα και μέρα να του δείξει τον δούκα. Έπειδή δε άκριβώς έκείνη τη στιγμή ο δούξ βρισκόταν κοντά στην καλύβα του χωριάτη τον παρε- κάλεσε αν ήταν δυ- νατόν να του κινήσει τη μεγάλη τιμή να πάη σ' αυτή μαζί του για να τον δει ο γυιός του. Ο δούξ γελώντας συγκατετέθη σ' αυτήν την άπαίτησι, έπηγες με τον χωριάτη εις την καλύ- βα του και ο πανευδαίμων πατέρας έφώναξε τότε έξω τον φίλοπε- ρισίονο γιότο του.

Μόλις όμως βγήκε έξω και ο πατέρας του του είπεν ότι ο δούξ ναυδός βλέποντας τον άκριβή ήλι- κιωμένο δούκα πούδεν είχε τίποτε το έξαιρετικό και δεν άνταπερι- νετο καθόλου με την ιδέα που είχε σχηματίσει γι' αυτόν. Έγ- στερα από όλα όσα είχε ακούσει για την δύναμή του και την μεγα- λοπρέπιά του. Τόν εκύτταξε επί κολλητή ώρα, τον ψηλάφησε και στο τέλος τόν ρώτησε:

— Έξέρεις να κολυμπάς;

— Όχι, παιδί μου.

— Έξέρεις να πετάς;

— Όχι, ούτε αυτό δεν το γνωρίζω.

— Έ, τότε μά την αλήθεια προτιμώ κα- λύτερα το χήνο μας!

Αιτός ξέρει και να κολυμπάει και να πε- τάν!

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

Τώρα, με την άποτυχία της άποστολής του Ιταλού άεροπόρου Νόμπιλε και με την τραγωδία που επηκολούθησε, όλος ο κόσμος άσχολεται με το Βόρειο Πόλο και με [τους τρομερούς πάγους του. Ποιός όμως έπάτησε πρώτος το πάδι του εκεί επάνω; ΑΞΙΖΕΙ να φέρουμε στη μνήμη μας τόν ήρωά των αυτών ανθρώπων.

Έκινε ένας άμερικανός, ο Ρόμπερτ Έντβιν Πήαρυ, αξιωματικός του πολεμικού ναυτικού των Ηνωμένων Πολιτειών. Αιτός πρώ- τος έφθασε στον Πόλο, στις 6 Απριλίου 1909 συνοδευόμενος από το μαύρο δηρνήτη του και τέσσαρες Έσκιμώους, οι όποιοι είνε και οι πλησιέστεροι γέλιτονες του ά- κρου αυτού της γής.

Πρόκειται φυσικά, κυριολεκτι- κώς για τόν Πόλο, διότι νοτιώ- τερα, το άρχιπέλαγος της Σπι- τσέρργης, π.χ. στο Βόρειο Παγω- μένο Όκεανό, το είχαν έξερευ- νήσει δολόκληροι οι Όλλανδοί από τα 1596.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Διάλογος:

— Αχ! τί φιλάργυρη που είνε η γυναίκα μου!.. ός και για τόν νερό που πίνω με μαλλώνει.

— Τί να πώ τότε εγώ που η δική μου με μαλλώνει ός και για τόν νερό... που δεν πίνω.

— Τί έπαθες και κλαίς Ά- λέκο;

— Ένας συμμαθητής μου μου έδωκε ένα μπάτσο.

— Και δεν ντρίπεσαι ν' άφίνης να σε δένουν. Έπρεπε να τόν αποδώσης τόν μπάτσο.

— Τού τόν είχα αποδώσει... άλλα προτήτερα.

Το νυχτικό και η Χεσντζό- λερν

Ο διευθυντής ενός από τα ση- μαντικότερα καταστήματα της Μόδας της Φραγκφούρτης είχε στείλει κάποτε στον αυτοκράτορα της Γερμανίας Γουλιέλμον Α' ένα ολομέταξο και χρυσοποίκιλτο νυχτικό, με τόν σκοπόν να του παραχωρηθή ο τίτλος του προμη- θευτού της Αιύλης. Έστερα από λίγες ημέρες όμως, ο πονηρός βιο- μηχανός έλαβε το δώρον του πίσω με την εξής λακωνικωτάτη ση- μείωση του αυτοκρατορικού αυ- λαρχείου: «Οι απόγονοι των Χο- ενιζόλερν δεν φορούν νυχτικά».

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τι- μήν παλαιά βιβλία και δολόκληροι βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εις τα γραφεία μας. Λέκτα 7.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Οι πιέτες, τα πλισσέ και τα βολάν κυριαρχούν έφετος ως γαρνιτούρα στα καλοκαιρινά φορέματα. Προσέχετε όμως! Τα βολάν, (και ιδίως τα πολλά και άλλαπάληλα, δεν πηγαίνουν καθόλου σε γυναίκες με βαριά σιλουέτα. Τις κάνουν να φαίνονται πιο κοντές και πιο παχυνές απ' ότι πράγματι είναι. Ένώ αντίθετος, οι ίσιες και μακρυνές πιέτες κάνουν τη γυναίκα να φαίνεται και υψηλότερη και λεπτότερη. Στις λεπτές γυναίκες όμως, τα βολάν δίνουν πολλή χάρη και κομψότητα. Υπάρχουν δε πολλών ειδών βολάν, τα οποία τοποθετούνται κατά διαφόρους τρόπους: βολάν ίσια, βολάν στρογγυλά πλισσέ, μυτερά, στρογγυλά, μικρά και μεγάλα.

Τα προκίνα, τ' απογευματινά και τα βραδυνά φορέματα γαρνίζονται με διάφορα βολάν.

Στα βραδυνά φορέματα στυλ βλέπουμε βολάν από ταφτά, ή από δαντέλλα. Τα βολάν αυτά είναι μεγάλα, πλούσια, φουσκωτά. Στα απογευματινά πάλι φορέματα τα βολάν είναι μικρά. Π. χ. φόρεμα από κρέπ-ντε-σιν έμπριμέ με λεπτά λουλουδάκια, με μακρυνά μανίκια και στρογγυλό ντεκολτέ έχει φούστα αποτελούμενη από τέσσαρα βολάν, με μπορντούρα από άσπρο κρέπ. Το κορσάζ του φορέματος αυτού είναι ίσιο και γαρνίζεται γύρω στο ντεκολτέ με μπορντούρα από άσπρο έπίσης κρέπ, ενώ ένα ζαμπώ από τέσσαρα μικρά βολάν, άσπρα έπίσης, φτάνει έως την τάγια, την οποίαν περιβάλλει μία ζώνη από άσπρο δέρμα.

Τα δύο ώραία φορεματάκια τα όποια βλέπετε στις εικόνες μας, το ένα από τυσσό έμπριμέ και το άλλο από βουάλ έπίσης έμπριμέ, γαρνίζονται με βολάν. Στο φόρεμα από τυσσό ένα γιακαδάκι πλισσέ, έρχεται άσφαι με τα πλισσέ βολάν της φούστας.

Η μεταξωτή μουσελίνα είναι άκόμενη πιο κατάλληλη και από το κρέπ ντε-σιν και από το φουλάρ για φορέματα με βολάν. Άλλως τε ή μουσελίνα είναι ένα ύφασμα που για να στέκη ώραία, πρέπει να είναι δζον το δυνατόν ορμμένη πλατιά και φουσκωτή. Άκόμη και το κορσάζο των φορεμάτων από μουσελίνα γίνεται, με μικρά βολάν, ή δε φούστα με τρία βολάν αν φόρε, έλαφρώς σηκωμένα έμπρός.

Και ή δαντέλλα είναι πολύ κατάλληλη για βολάν, και θεωρείται ως ή ώραιότερη γαρνιτούρα σε βραδυνα φορέματα. Το απλούστερο φόρεμα, αν γαρνισθής με δύο ή και περισσότερα βολάν από δαντέλλες, γίνεται άμέσως μία θαυμασία τουαλέτα. Έπίσης ή βραδυνές κάπες στολίζονται με βολάν τα όποια συνήθως τοποθετούνται άλλαπάληλα κάτω από ένα άμπιεσμέν πολύ μυτερό, ώστε να φθάνη ως την τάγια σχεδόν.

Η κάπα αυτή, αν γίνει από μουσελίνα θα κάνει την έντύπωσιν μις αθέριας μοντελίας. Είναι όμως πιο σικώτερη και μπορεί να φορεθής συχνότερα, αν γίνει από κρέπ-σατέν, ή από μεταξωτό βελούδο.

Τα φορέματα-στυλ, για τα όποια σάς μίλησα παραπάνω, και τα όποια γαρνίζονται με βολάν από ταφτά, από φάιν και από μουάρ, συμπληρώνονται και από πελώριους

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

(Τα τελευταία Παριζιάνικα μοντέλα)

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ

α') Έπανωφόρι από κρέπ-ντε-σιν, άσημι με βολάν κομμένα σε οχήμα φρεστόν και με γιακά και μανσέτες έπίσης φρεσόνε.

β') Έπανωφόρι από ντρα κρέμ γαρνιρισμένο με έγκουστασιόν.

γ') Φόρεμα από τυσσό έμπριμέ για δεσποινίδες. Η φούστα γαρνίζεται δλη σχεδόν με μικρά βολάν πλισσέ. Ένα γιακαδάκι πλισσέ και μιá βελούδινη κορδίλλα γαρνίζει το κορσάζ.

~~~~~
φίγκους στο πλάι ή πίσω στην τάγια.

Και στα άσπροόρουχα έπίσης βλέπουμε συχνά βολάν, άλλα έντελώς ίσια, έκτός όταν πρόκειται για καζάκες και για νυχτερά, τα όποια διατηρούν άκόμη το στυλ των παλαιών άσπροόρουχων. Έτσι, τα βολάν άγωνίζονται να νικήσουν την κάπως κουραστική μονοτονία των ίσιων και γαρνιρισμένων με πιέτες φορεμάτων.

Το ώραιότερο κουστούμι ταξιδιού είναι το ταγιέρ, από τέξρεσέ μπλε-μαρέν, ή μπλέ, ή μαύρο. Η φούστα του φορέματος αυτού γίνεται ίσια και κοντή με πιέτες μπροστά, ή ζακέτα μακρυνά ως τους γόφους και κουμπώνει στο πλάι. Φόρεμα ίσιο από τέξρεσέ, γαρνίζεται από χρωματιστό λινό, του όποιου οι άκρες φθάνουν άρκετά χαμηλά επάνω στο κορσάζο.

Από τέξρεσέ γίνονται και ώραία κουστούμια μπάνιου, τα όποια γαρνίζονται πάλι με τέξρεσέ αντίθετου

Φόρεμα από βουάλ έμπριμέ με βολάν στη φούστα, σχεδόν ίσια και σηκωμένα λίγο στο πλάι, με μπορντούρα από κορδέλλα γκρό-γκραίν ή όποια πλαισιώνει έπίσης το ντεκολτέ.

Της τελευταίας μόδας είναι και ή συνήθεια να γαρνίζονται τα καπέλλα και τα γιακαδάκια των φορεμάτων με τεράγωνα χρωματιστά από δέρμα ξαγκαδιού.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ," ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εις τὰ καλύτερα Καταστήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν Κρεπ-ντε-Σίν, Φουλάρ, Ζωρζέτι, Κρεπ-Σατέν, Κρεπ-Φάιν, Σαρμέζ, Ταφτά, Πονζέ, κλπ.

Πρὸς διάκρισιν τῆς γνησιότητός των φέρουν εἰς τὰς παρυφὰς (οὐ/αν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Πρώτην φοράν εισάγονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν τὰ παγκοσμίως φήμης Ἀγγλικά Κασμήρια ΣΕΒΕΝΤΕΞ.

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εἰς ἀφήν, ποιότητα, εἰς χρωματισμὸν καὶ ΔΕΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ Εἰς ΤΙΜΑΣ

Ἀποκλειστικὸς εἰσαγωγεὺς δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα :

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ὁδὸς Βύσσης (έναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως)

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε, στὴν ἐξοχή, σὲ ταξείδια, στὶς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας ἢ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶνε ὁ πιὸ καλὸς, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΟΛ ΦΕΒΡΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 540. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 60 ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηρίου, αἰσθηματικώτατον, περιπαθώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπισοδίων, ἐκκρίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῖς ὁποίοις βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 30 ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει κατὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νὰ τὸν ἰδιβάσων ὅταν ἰδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μεροῦρας νὰ πούμε ὅτι ἰσημίκως τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίας ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἰδημοσιεύθησαν ὡς τὰρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	Α ΠΕΡΙΠΕΤΕ ΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΗΜΤΓΚΕΡ ΠΟΝ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῖου κύκλου σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειότων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΜΟΡΗ ΝΤΗ ΜΠΑΛΣΙΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον ἀδελφικὸν μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δυὸ ἀδελφῶν ἑραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντίστος φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγὴ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολέπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΗΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΡΕΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΙΛΙΑΣ ΔΑΙ ΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκελσφ εἶνε ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει τιμηθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοτέλεσμα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΝΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοτέλεσμα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωταί των, οἱ φτώχειαι των περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «Μπουκέτου» οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακοσιαδιηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΑΛΟΥ», «Ἡ ΑΙΛΕΘΑΣΙΝΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΩΔΙΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΑΙΟ ΚΑΡΑΙΣ ΠΟΥ ΑΙΛΑΝΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερ-λιγκ «Ἡ ΠΡΙΚΚΗΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Ἡ ΛΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Ἡ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΛΛΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΑΙΛΑΘΑΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΣΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «ΕΛΛΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΑΙΛΑΘΑΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΣΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡΠΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ», τὰ «ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΝ», τὰ «ΑΝΙΚΛΟΤΑ ΕΙΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΜΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΕΡΗΤΑ», κ.τ.λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» «Ο ΜΠΑΛΑΒΟ», «Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΙΛΑΒΡΙΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΙΡΒΑΝ».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα «Ἡμερολόγια τοῦ Μπουκέτου» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.